

«Давайте друзі разом природу берегти»

Мета: виховувати любов до природи, бажання охороняти і примножувати її багатство та красу, сприяти вихованню почуттів.

Обладнання: живі квіти, малюнки, плакати: «Природи – наше багатство», «Люби природу, як рідну матінку», «Усе на Землі треба берегти» та ін., запис співу птахів.

Хід заходу

Виходять діти в костюмах природи, читають слова під звуки співу птахів.

Тополя.

Все на землі, все треба берегти –

І птаха, й звіра, і оту рослину.

Не чванься тим, що цар природи ти,

Бо врешті ти його частина.

Верба.

Друже мій, люби життя, люби людей, природу,

А кривду кинь у забуття, як камінь в тиху воду.

Калина.

Є багато квіток запашних,

Кожна квітка красу свою має.

Та гарніші завжди поміж них ті,

Що квітнуть у рідному краї.

Пролісок.

Але квіти, тварини зникають з землі,

Їх заносять у книгу Червону.

Тож давайте за розум візьмемося ми,

Чисте повітря і воду живу

Будем завжди берегти.

Вчитель. Шановні батьки, вчителі, гості і всі присутні, сьогодні ми проведемо виховний захід «Давайте друзі разом природу берегти».

Мабуть, найбільшу насолоду і радість, найпалкішу любов до рідного краю, до життя викликає в нас природа. Вона завжди чарувала і чарує, хвилювала і хвилює людину.

Шепіт голубої води, зелених дібров, спів пташок, запах квітів – усе це дороге серцю і ні з чим його не можливо зрівняти, забути. Рідний край – наш дім, вишенька біля хати, хрущі над вишнями, вулиця, по якій ми ходимо, річечка, біля якої відпочиваємо, у якій так любимо плескатися.

Сьогодні ми поговоримо про нас – людей, які нищать природу: зривають квіти, руйнують пташині гнізда, ламають дерева, забруднюють водойми, повітря, щоб тільки задовольнити свої забаганки, збагатитися. Наймудріша на землі – природа. Люди, які живуть в гармонії з нею – найщасливіші. Заглянемо в куточок природи рідного дому.

Дівчинка.

Це мені твої ранки погожі –
Це мені зацвітають сади.
Не любити тебе я не можу
Ти у серці моєму завжди.
І коли б я була не людина,
А береза зелена була,
Я шуміла б про тебе в долині,
Твоя слава б зі мною росла.
Ну, а так я людина
І маю лише слів невичерпні дари,
І від серця всього прославляю
Твої ріки, сади і бори.

Хлопчик.

Невже в майбутньому на світі
Не будуть квітнуть дивні квіти:
Конвалії й фіалки ніжні,
І вісник березня – підсніжник?
Невже ми більше не побачим,
Як сон – трава россою плаче?
Троянда степу, квітка мрії
Жар – цвітом Землю не зігріє?
Ми всі господарі природи
Тож збережемо її вроду.

Ведучий: Білосніжна чарівниця – зима дбайливо одягає землю в теплі снігові шати. І коли ми гарного зимового ранку вирушаємо на прогулянку, то хоч квітів і ягід не назбираємо, зате це буде справжня подорож до казкової країни снігової фантазії і білої тиші.

Зима

Покликавши морози й заметілі,
Зима небесні простирадла білі
Легесенько на землю розстелила,
Щей зверху самоцвітами покрила.
У ранок синій мов вода дніпрова,
Підемо ми в засніжену діброву,
Де сон глибокий і правічна тиша,
Де вітер жодну гілку не колише.
Дерева розпушив голчастий іній,
А на стежках – стрічки блакитних тіней.
У царстві тиші, чистоти і цноти
Щезають враз всі прикрощі, турботи.
Про зиму кажуть « люта та жорстока»...

А хто рум'янить і цілує щоки?

Зима – іскриста білокоса фея –
Чарує небуденністю своєю.

Ведучий. Весна – життя дає усьому, літо – нас лікує, осінь золота – всіх нас нагодує, а

взимку все живе відпочиває.

Верба. Заглянемо в природу сьогодні, коли повітря стає п'яним від пахощів квітів, коли все оживає, відновлюється життя.

Тополя.

І степ загомонів, почулись співи, крики.

Взялися до смичків і коники-музики.

Весна.

Ішла весна-красна в зеленій хустинці,

Несла весна-красна у скриньці гостинці.

Ягнятам – травицю, гусенятам – водицю,

Каченятам – ряску, а нам ніжність і ласку.

Береза.

Вона приходить з ласкою

Та із своєю казкою.

Як тільки струсить рукавом –

Синіють проліски кругом.

Ведучий. Озирніться навколо – як усе змінилося навесні! Погляньте на небо – там з'явилися пухнасті хмарки, бажані гості землі.

А земля – у лузі, в полі,

На горі і під горою –

У весняному роздоллі

Пахне листом і корою.

Ведучий. Та ось весна подорослішала і стала зрілою красунею. У снопах яскравого світла виграють різні кольори чудових квітів. Ніхто не встоїть перед солодкими дарунками духмяного літа. І згадуємо ми його з ніжністю та вдячністю за його щирі ласку, тепліть, рясноту і буяння.

Літо. Я принесло вам тепло, радість і щедрість. Як зараз гарно у лісі, садах, гаях.

Погляньте навкруги! Помилуйтеся зеленню дерев. Напийтеся цілющого повітря.

Дубочок. Ліс улітку вражає своєю красою. Він і «дихає», і «говорить», і співає. Мені навіть страшно подумати, щоб сталося з красою землі. Якби не стало лісів.

Берізка.

Коли б не ліс, не знали б ви про те,

Що є фіалка й пролісок на світі.

Як у маю конвалія цвіте –

Найкраща, найніжніша поміж квітів.

Дубочок.

Спасибі ж людям, що зростили ліс:

За всі дуби, ялини в пишнім гіллі

І за красу отих зелених кіс,

В яких стоять гнучкі берізки білі.

Танець «Хоровод літніх квітів».

Ведучий. І все б було добре сьогодні у нас, якби ми навчилися любити природу так, як любимо самих себе, оберігали б її: не витоптували трави, не зривали марно цвіту, не руйнували пташиних гнізд. А що ми робимо з природою, коли відпочиваємо?

Топтали квіти при дорозі

І виривали без жалю.

Вони голівки опускали
На плаху мічену свою,
На пелюстках їх ворожили,
Вінки пускали на воді,
І попливли у невідоме –
Рожеві, білі, голубі.
Чому галявина змарніла,
Навколо стоптана трава?
З- під шини квіточка біліла
І тихо мовила: « Жива...».

Осінь. Мудра природа, її розум неперевершений. Я також люблю ліс, траву, птахів, комах. Та найбільше мене приваблюють квіти. Вони приносять радість, коли серце обгортає сум, п'яний аромат, зцілює здоров'я. Та часом ми про це забуваємо і цінуємо тільки тоді, коли втрачаємо, записуючи в Червону книгу.

Троянда.

На пероні, на люднім пероні,
Де розлуки і зустрічі плачуть,
Хтось розкидав троянди червоні
І здається ніхто їх не бачить.

Приспів:

А троянди, а троянди,
До людей пелюстками кричать.
Ми не квіти – ваші діти,
А майбутнє не можна топтати.

Підійти, подивись, зупинися,
Не зривай марно білого цвіту.
Хай те диво на радість зростає.
Квіти також, як ми хочуть жити.

Приспів:

Ведучий. Не зберегли люди природу. Більше не чути співу пташок, шепоту голубої води, навкруги все чорне та сіре.

Виходить продавець: на грудях висить лоток з парасольками, пляшки з написом «Жива вода», «Чисте повітря».

Продавець. Загрозлива екологічна ситуація сталася в нашому селі. Повітря і вода забруднені. Хто хоче вберегти своє життя, купуйте «Чисту воду», «Чисте повітря». Вода без ртуті, свинцю. Люди! Терміново купуйте, остання чиста вода в пляшках на Землі. Купуйте парасольки від «масних» і «кислотних» дощів. Тільки в нас цілюще повітря і чиста вода.

Побачив покупців, зрадив.

Продавець. Купуйте, купуйте «Живу воду», «Чисте повітря».

Перший покупець (здивовано до друзів). Що він говорить?! Парасольки від «масних» та «кислотних дощів», «Чисте повітря», «Жива вода»?

Продавець. Саме так. Це останні експонати і тільки в мене. Спішіть купити їх.

Другий покупець. Навіщо воно нам потрібне? Це що? Бабусині казки.

Продавець (сумно). Ні, молоді люди, це не бабусині казки. Ще трохи і на Землі не

залишитися ні краплини чистої води, а за один продих повітря ми заплатимо життям.

Третій покупець. Ти що, смієшся з нас? Яка брехня!

Четвертий покупець. Він, мабуть, з глузду з'їхав. «Кислотні дощі», «Чисте повітря». Та дихай, скільки хочеш, і води пий, скільки потрібно, – і все безкоштовно.

П'ятий покупець. Та це шахрай! Що ви не бачите? Ходімо, немає про що з ним розмовляти. На наш вік всього вистачить, а після нас хоч і потоп.

Продавець. Люди, невже вам не страшно? Подивіться на небо, яке воно сіре, аж чорне. І хмари плывуть низько, низько над землею.

Пісня «Дивлюсь я на небо».

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю,

Що ми після себе на світі лишаєм.

Ліси наші в'януть, нема більше рік,

Пташки покидають край рідний навек.

Нечисте повітря, у ґрунті яди,

І слово «Чорнобиль» страшне назавжди.

І щоби на світі не сталось біди,

Шануймо природу усюди й завжди.

Чути гуркіт грому. Продавець розкриває парасольку.

Продавець. Ось бачите, іде кислотний дощ. Швидше, швидше беріть парасольки. Це страшний дощ, після нього все живе зникає на Землі.

Шостий покупець. Мені страшно. Це що ж виходить: пташку звіра, квітку я побачу тільки на картинці чи в музеї?!

Сьомий покупець. Це несправедливо. Я люблю купатися. Як я житиму без річки, дощучку?

Продавець. Наша планета більше не витримає такого відношення до природи, якщо ми не візьмемося за розум зараз. Давайте покараємо Кривду та Совість.

Перший покупець. Давайте. Але ж як?!

Продавець. Скличемо суд.

Секретар. На суді присутні: суддя, прокурор, адвокат, свідки, Кривда і Совість. Всім встати. Суд іде.

Суддя. Ми зібралися для того, щоб засудити винних і розібратися в тій загрозливій екологічній ситуації, яка склалася в нашому селищі. Що ж ми басимо – птахи, комахи вимирають, бо повітря забруднене. Кожної осені спалюють листя, дим аж очі «виїдає», дихати заважає. Річки забруднені, а в овочах і фруктах велика кількість нітратів, свинцю.

Секретар. Будь ласка, запросіть підсудну Кривду.

Кривда. Ваша честь, мене звинувачують у всіх гріхах. Я не погоджуюся з цим. Я не одна така. Нас багато на Україні.

Суддя. Слово надається прокурору.

Прокурор. Шановне панство. Дуже важко стало жити в нашому селі. Чадить, смердить кругом. До чого ми дійшли?! Що ж ми після себе залишимо? Чорну землю? Сині дерева? Ні, так діло не піде! Буду судити не законом, а совістю.

Секретар. Будь ласка, запросіть свідків водойм.

У танці випливають рибки.

Перший свідок.

Ой біда ж, яка біда!

Люди, що це за вода?

Може, вам і добра пити,
А мені в ній важко жити.
І на дні, і у воді
Хімікати геть усі.
Секретар. Послухаємо другого свідка.
Другий свідок.
Я згодна з думкою свідка.
Бо вода ж була колись.
Люди, звідки ж ви взялись?
Люди, трішки совість майте,
Збруч - річеньку рятуйте.
Є причини сумувати,
Треба всіх нас виручати.
Пісня «Тече вода каламутна».
Тече вода каламутна,
Збручанська рибка чому смутна.
Вона смутна ще й сердита,
Бо колись же буде вбита.
Вб'ють рибину хімікати,
І не встигне закричати,
Бо яди із городів
Каламутять чисті води.
Суддя. Що скажете, захиснику?
Адвокат. Ні, не можу я судити строго, Ваша честь. Усе, що робиться в природі – наслідок неправильного життя. Людям важко жити, вони не живуть, а виживають. Ось і маємо те, що маємо. Ні, ні! Не судіть їх строго.
Суддя. Я вас розумію, є ряд причин на це в суспільстві. Але ж вибачте. Що ми залишимо після себе? Що ви скажете у свій захист, Кривдо?
Кривда. Визнаю свою вину. Більше так робить не буду. План складу. Закон введу і природу збережу.
Секретар. Слухається справа підсудної Совісті.
Прокурор.
Кожного дня і кожну хвилину
Оберігайте всяку звірину.
Тільки добра їй потрібно бажати
І намагайтеся не ображати.
Адвокат. Ваша честь!
Суддя. Не дозволяю. Це не підлягає обговоренню.
Совість.
Визнаю свою вину.
Слово честі, справлюсь.
Все задумано мудро в природі,
Жити нам у мирі і злагоді.
Секретар. Оголошується перерва. Суд іде радитися.
Суддя: Порадившись з колегами, суд вирішив: підсудні винні в тім, що сталося в природі. Ми прийняли Закон про охорону навколишнього середовища і захист природи, але

найвищий закон – совість і розуміння.

Вчитель. Я вислухала ваші думки про те, чого непотрібно робити. Отой незірваний пролісок, пташеня, повернуте до гнізда, незламана гілочка – це і є збереження природи.

Будемо її шанувати, оберігати і любити.

Земля від роду до роду

У спадщину передається.

Шануймо ж все на ній, що зветься

Так просто й коротко – ПРИРОДА:

І буйні трави, й тихі води,

І кожну квіточку в росі...

Щоб світ у всій своїй красі

Дістався і новому роду.